

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
XII. évfolyam 4. szám (99.) - 2015. április

Imakilenced pünkösöd előtt

Hamarosan itt van pünkösöd, amiről minden keresztény tudja, hogy a húsvét és a karácsony mellett a harmadik legnagyobb ünnepünk, ám ritkán kap több figyelmet a megünneplése egy egyszerű vasárnapnál. Ezen szeretne változtatni a liturgikus munkacsoport, amikor arra hívja közösségünk tagjait, hogy készüljünk egy imakilenceddel a Szentlélek kiadásának megünneplésére.

Az imakilencedek (novena) mintája éppen az Urunk mennybemenetele és a pünkösöd közti kilenc nap, amikor az apostolok az utolsó vacsora termében

imádkozva és böjtölve várták a Szentlélek eljövetelét. (Urunk mennybemenetelét, aminek hagyományos

neve áldozócsütörtök, a

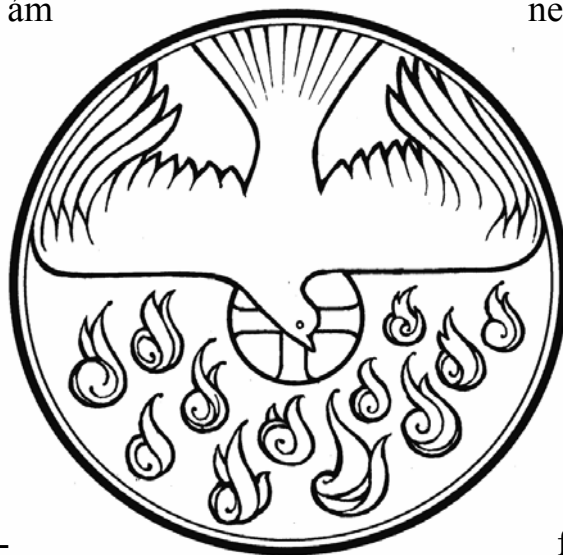
magyar egyház nem a húsvét utáni negyvenedik napon, hanem a rákövetkező vasárnap ünnepli.) Az

általunk tervezett imakilenced témája a Szentlélek hét ajándéka lesz, erről

fogunk majd napról

napra elmélkedni. A kilenced

kezdőnapja május 15., az elmélkedések szövegét május 10-én, vasárnap fogjuk szétosztani a misék után. Kérjük a Szentlélek áldását az imakilencedre!

Liturgikus munkacsoport

Isten tenyerén – a virágvasárnapi passió

Évek óta megszoktuk már, hogy mindkét nagy ünnepünket a gyerekek és a fiatalok dramatikus előadása vezeti be: a karácsonyt a pásztorjáték, a húsvét ünnepét pedig a virágvasárnapi passió. Idén azonban hiba csúszott a megszokás gépezetébe, és virágvasárnap előtt két héttel derült ki, hogy a passió próbái még nem kezdődtek el. Reménytelennek és kivitelezhetetlennek tűnt a feladat: pár nap alatt összeverbuválni a szereplőgárdát, megtanulni a szöveget, elkészíteni a hiányzó kellékeket, ruhákat, és begyakorolni a mozgásokat. Egyetlen út látszott járhatónak: a Néri kórus néhány tagját kellett meggyőzni arról, hogy a keresztútra való készülődés kemény próbái, a klasszikus kórossal betanult, és később nagypénteken előadott passió gyakorlása mellett még ezt is vállalják. És az első hívó szóra lett Krisztus és Mária, lettek asszonyok és katonák, mozgósítva, egymás rábeszélve egy nap alatt összeállt a csapat.

És lett zene, lettek ruhák és kellékek, jött Csernyus Laci, és lett tökéletes hangosítás. Bármilyen nehézségbe ütköztünk, hirtelen ott termett a megoldás. Csak a passió legvége nem akart összeállni, nem tudtuk szépen megoldani Krisztus, azaz Csernyus Marci kivitelét, cipekedés lett belőle, nem pedig méltóságteljes, fájdalmas körmenet. Így szülte a szükség a passió talán legmegrázóbb jelenetét: a lepelbe csavart testet a közösség férfi tagjai vitték ki, miközben a *Jézus, majd gondolj rám* kezdetű taizéi éneket énekeltük.

A liturgikus munkacsoport húsvétot előkészítő megbeszélésén született az ötlet, hogy a passió elejébe be lehetne vonni a gyerekeket. Piros lepleket tettünk rájuk, amit a templomba bevonuló Krisztus elé terítettek. Komolyan, némelyikük talán csöppet megszeppenve, de a kicsik nagy átéléssel vettek rész a jeruzsálemi bevonulás felidezésében. A gyerekek kezdték tehát a passiót, s a férfiak fejezték be: gyönyörű jelkép volt. A közösség nem nézője, hanem aktív szereplője lett annak, ami lezajlott.

Minden jel arra mutatott, hogy ilyen rövid idő alatt nem lehet felkészülni az előadásra. De Isten tenyerén ültünk, ő volt a rendező. És a szereplők alázatos szolgálatából gyönyörű passiót rendezett nekünk. (BD)

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy mindaz, aki Őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3, 16) Krisztus „szerepét” megjelenítve próbáltam átélni, átérezni azt a szenvedést, amelyet Neki kellett elviselnie, de én tudtam, hogy nekem nem fog fájni, hogy engem nem szögeznek fel a keresztre, és nem halok meg... Akármennyire is szerettem volna, nem tudtam igazából felfogni, hogy mit jelent az, hogy Jézus Krisztus önmagát adta oda értünk, a mi bűneinkért halt kínhalált. Akkor megfogalmazódott bennem, hogy a Jóisten nem várja el tőlünk, hogy mi is feláldozzuk magunkat, mert erre mi (legalábbis én) nem vagyunk képesek. De nem elég csak egy „szerepet” magunkra öltönnünk, és a világ felé egy krisztusi maszkot mutatnunk, hanem életünkkel és tetteinkkel kell Őt képviselnünk, az Ő végtelen szeretetével kell cselekednünk minden pillanatban. Hiszen Isten a saját képére és hasonlatosságára teremtett bennünket, mi másért tette volna, ha nem azt szeretné, hogy lelkükben Hozzá hasonlónak váljunk!? Bennem ilyen gondolatok ébredtek akkor, ott a lepel alatt, azóta is ezért imádkozom! (Csernyus Márton)

Passióban szerepelni mindig nagy élmény, elsősorban azért mert más szemszögből élheti át az ember Jézus földi életének utolsó napjait, bele tud helyezkedni a helybe és időbe. Újra és újra szembesülök vele, hogy milyen nehéz dolga van a római katonákat játszó testvéreknek, még a leggyakorlottabb szereplőnek is nehezebbre esik Jézust megkínozni, meglökdösni, meggyalázni. – Egy hívő embernek sem megy ez könnyen a színjátékban, élőben viszont sokkal könnyebben megteesszük, amikor újra és újra bűnbe esünk, észrevétlenül tudjuk Jézust kínozni és nem is esik nehezünkre.

Cirenei Simonnal már egészen más a helyzet, az egy hálás szerep a passióban, szívesen segítünk cipelni a keresztet minden évben könnyű rá szereplőt találni. – Nem így az életben, amikor olyan nehézségekkel csapásokkal találjuk szembe magunkat, amik fájnak vagy megkeserítik életünket már nem cipeljük olyan szívesen azt a keresztet, pedig az életben is csak Cirenei Simonok vagyunk „beugrók”, cipeljük a keresztet, de megfeszülünk nem nekünk kell rajta, azt megtette helyettünk Jézus.

Jézus testét felkészíteni a temetésre vagy a feltámadásra? – Nem is tudom. Amikor széthajtogatjuk a lepedőt, amit első jelként újra összehajtogatva találnak majd a tanítványok, mi betekerjük Jézust, az angyalok pedig kitekerik. Tudva, hogy nem marad halott, hanem élő lesz olyan, mintha fordítva játszanánk a feltámadást, ehhez az érzéshez viszont hinnünk kell benne, hinnünk kell, hogy valóban feltámadt. (Krizsán Júlia)

Idén először vettem részt szereplőként a passióban. Mivel nem vagyok túlzottan magamutogató alkat, nem volt számomra egyszerű rávenni magam, hogy igent mondjak a hívásra, de a kezdeti félelmeket legyőzve arra gondoltam, hogy ezzel a közösséget szolgálom, az egyházat, Isten dicsőségét, a húsvét ünnepének még tartalmasabb megünneplését, s ez örömmel töltött el. Mivel tudtam, hogy a szöveges szerepekkel van esély rá, hogy valamit izgalomban elronthatok, ezzel tönkretéve mindenki munkáját, és az egész előadást, így igyekeztem a lehető legkevesebb szöveges résszel rendelkező szerepet vállalni. Először latorként számítottak volna rám, de a főpróbán kiderült, hogy az egyik római katona mégsem tud jönni, és valakinek be kell ugrania a helyére. Az első pillanatban, amikor megkértek rá, hogy vállaljam el, bele sem gondoltam teljesen, hogy milyen nehéz is, és az életben mennyire nem tudnék azonosulni a Jézust megkínzó, őt gyalázó, parancsra bármilyen bűnt elkövető katonák szerepével. Tudni kell rólam, hogy sosem tudtam elfogadni a parancsuralmi rendszert, és főként a katonaság intézményét, azt gondolom, hogy napjainkban is az egyik leginkább ártalmas hivatás, a háborúk eszköze. Nem tudom megérteni, hogy emberek hogy képesek csak azért bűnt elkövetni, és önmagukat ártatlannak vélni, mert ezt parancsra teszik, katonai vagy politikai vezetők parancsára. De visszatérve a szerepemre, mire rájöttem, hogy személyesen részt kell vennem Jézus megkínzásában, már nem volt visszaút. Igyekeztem a lehető legjobban átélni és megélni. A főpróba során még nem éreztem azt az érzést, ami az előadás

alatt végig bennem élt, mintha valóban ott lettünk volna, és a lelkemben átéltem az egész folyamatot. Mint azt írtam, is nem vagyok sajnós egy jó szereplő, így a megbeszéltekhez képest az előadás alatt szinte mindent máshogy és másképp csináltam, mint szerettem volna, de szerencsére a társaim profik voltak így kintről talán nem is látszott a lámpalázból, és a pillanat megéléséből eredő sok kis baki. És mire eljutottunk Jézus temetéséhez, már annyira megható lett az előadás, hogy a próbákkal ellentétben, már egyáltalán nem éreztem, hogy ez csak egy előadás lenne, olyan érzés így utólag belegondolva, mintha fentről besegítettek volna, hogy az ott lévők – mind a nézők mind a szereplők – át tudjuk élni Jézus feltámadásának örömét. A sok kis apró részlet összeállt, és egy igazán meghatározó történet elevenült fel szemünk előtt. Így utólag visszagondolva is jó érzés tölt el, hogy én is részt vehettem benne, és jó érzés tölt el, hogy tudom, Jézus bár feláldozta magát értünk, de feltámadt és van mit ünnepelni. (Nagy Gábor)

----- * -----

A felolvasás a passió alatt szolgálat volt. Nem adtam elő egy szerepet, amibe beleélhettem volna magam. Úgy éreztem magam, mint aki az egész előadást irányítja, figyeltem a szereplőkre, mikor elakadtak, segítettem a szöveggel, próbáltam hozzájuk igazodni. Az volt a célom, hogy az előadás jól sikerüljön, a hívőknek át tudjuk adni az üzenetet, bele tudják magukat élni a történetekbe. Mikor "élesben" ment a passió számomra is megható volt, és megérintett az üzenete. Annak ellenére, hogy pontosan tudtam mikor mi fog következni, és mit fogok felolvasni. (Sárkány Betti)

Jó volt részt venni a passióban, mert így megtapasztaltam valamit, amit az elmélkedés önmagában nem adhat meg. Tudtam, hogy Marci fekszik a lepelben, de éreztem a súlyt, és így nem a gondolataimmal, hanem a tapasztalás fizikai valóságával tudtam átélni az eseményeket. (Fülöp Dani)

----- * -----

Én is egyike voltam a férfiaknak, akik a végén bejöttek, térdre ereszkedtek, megfogták a leplet, majd kivitték. Meghittebb lett tőle az ünnep, közelebb kerültem ahhoz, amit ünnepeltünk. (Kovács Róbert)

----- * -----

Először szerepeltem a passióban, s örültem, hogy tudtam tenni valamit a plébánia életében, ezáltal Jézus eszközévé tudtam lenni, közvetíteni az ő tanítását az emberek felé. (Kovács-Szerján Kristóf)

----- * -----

Marci két éve már volt Krisztus, akkor is nagyon megviselt az utolsó jelenet, de akkor nem volt benne tevőleges részem. Most viszont a saját fiamat vittem ki a templomból lepedőbe csavarva a többi férfival. Alig vártam, hogy kiérjünk, és letépjem róla a leplet. Fantasztikus volt a vége, dramaturgiailag a szépet még szebbé tette, de engem nagyon megviselt. Mégis ez sokkal átélhetőbbé, megfoghatóbbá tette az áldozatot. (Csernyus László)

A nagypénteki passió

Klasszikus kórusunk idén is előadta a János passiót nagypénteken, ráadásul a tavalyinál sokkal nagyobb létszámmal, húszan énekelték a szólamokat. A sok próba meghozta gyümölcsét: telt és tiszta hangzású kórus kísérte a kiérlelt, átélt szólókat. Az előadásra és a passióra magára a Pilátust éneklő Bihari Gábor így emlékezik:

A történet talán legellentmondásosabb szereplője ez a Rómából Jeruzsálembe száműzött államférfi, aki nem volt túl jó kapcsolatban a császárral. Nézeteltérésük miatt küldték el ebbe a - rómaiak szemében - utolsó, lázadó nép által lakott kis porfészekbe, ahol egyszer csak szemben találta magát Isten egyszülött Fiával. Persze ő ezt nem így fogta fel... Jézus is csak egy volt azok közt, akiket a

főpapok ilyen-olyan indokkal a vesztőhelyre juttattak. A politikai gyilkosságoknak már akkor is nagy volt a divatja. Egy zavargásba torkolló borzalmas színjáték kellős közepén kellett döntést hoznia. Felelős volt tehát Jézus haláláért, mert dönthetett volna úgy, hogy szabadon bocsátja. Ha azonban így dönt, akkor a főpapok a zavargást olyan szintre szítják, aminek híre már Rómáig is eljutott volna és az sok-sok ember - köztük Pilátus - életébe került volna. Szeretem ezt a szerepet, mert magamban is azonosságot érzek sokszor Pilátussal - olykor elítélem Istent, mert a kudarcok miatt őt vádolom - oktanul. Persze később észhez térek, de a hullámvölgy mindig ott van. És olyankor döntenem kell - sokszor rosszul döntök, de Isten mindig felemel utána.

Az éneklés szempontjából nem volt könnyű dolgom, de élveztem a feladatot - immár 13 éve ezt a szerepet éneklek különböző kórusokban, különböző szerzőktől. A feladat nehézsége abban rejlett, hogy a többszólamú karban is énekeltem, ami a Jézussal folytatott párbeszédés szakaszban nagy odafigyelést igényelt. Ott kellett lenni a tenorban és a szólóban is. Volt, hogy a kezdőhangot nekem kellett újra megtalálnom.

Az egész kórus munkáját nagy sikernek tekintem a kisebb, szinte mindig előforduló hibák ellenére is. Amikor valaki szót emel másvalaki hibázása után, mindig azt mondom, hogy állj a helyébe és csináld jobban! Voltam én már Jobb lator és Evangélista is, tudom, hogy minden szerepnek megvan a maga nehézsége és szépsége.

Egyébként meglepett, hogy ilyen jól összeállt a régi kórus. Nagyszerű érzés volt látni, hallani, hogy mindnyájan

beleadtuk a szeretetünket, a lelkesedésünket.

A legnagyobb elismerésem pedig Joó Enikőt illeti, aki csodálatos türelemmel segítette és vezette a felkészülésünket.

A szent három nap idejének megünneplése

A húsvéti három nap megünneplésében volt néhány új mozzanat, úgy is mondhatjuk, ez az ünnep volt a liturgikus munkacsoport „névjegye”, és úgy tűnik, a közösség tagjai örömmel fogadták ezeket az újításokat. A szertartásokat időnként magyarázatok, kommentárok szakították meg, és ez a nagy többségnek tetszett. Nagy hangsúly került a szimbólumokra, főleg a kereszténység legősibb jelére, a fényre (hiszen a Biblia is ezzel kezdődik: Legyen világosság!). Félhomályban hallgattuk a nagyszombati felolvasásokat, amibe belerobbant a húsvét örömhíre, a felzúgó harangok, a csengők, és a hirtelen fényárban fürdő templomban megszólaló orgona. Úgy virrasztottunk erre a percre várva, ahogy az őskeresztények is tették, elhangzottak az üdvtörténet legfontosabb tanításai, aztán az örömhírt kivittük az utcára, elvittük a világba is.

A húsvéti előkészületekből és szolgálatokból nagyon sokan kivették a részüket, hatvannál is többen voltak, akik valamilyen feladatot vállaltak. Ám a szertartások, és főleg a nagyszombati három órás liturgia hősei a kicsi ministránsok voltak, akik nemcsak esténként szolgáltak nagy odaadással, de délelőttönként még egy-két órát gyakoroltak is.

Fülöp Janka: engem Julcsi hívott, és kicsit féltem, nehogy elrontsak valamit, csak a végén nyugodtam meg, hogy minden sikerült. Gábor atya is megdicsért.

Kovács-Szerján Vince: Jó érzés volt, eddig tömjénvivő voltam, most füstölő lettem, nehéz feladat volt, mert meg kellett jegyezmem, mikor merre menjek.

Gáspár Peti: Jó érzés volt, hogy ilyen nagy húsvéti miséken is szolgálhatok Krisztusnak.

Gáspár Julcsi: Jó érzés töltött el, hogy először ministrálhatok nagy ünnepen. Kicsit fárasztó volt sokáig állni a próbákon, de megérte.

Csernyus Áron: Már Márton atya idejében is ministráltam, és akkor egyszer elaludtam húsvétkor. Nagyon szeretek ide járni, itt kereszteltek meg, itt vannak a barátaim, és ez nagyon fontos nekem. A liturgiában sok feladatom volt, örömmel végeztem őket. (Liturgikus munkacsoport)

Felső minitábor

A felsősökkel harmincan indultunk útnak a húsvét utáni első pénteken, hogy együtt, egy közösségben legyünk három napon át. Nagyon lassan érkeztek a jelentkezések, már-már kétségbeesítően pangott a névsor, aztán hirtelen gyűlni kezdtek a nevek és a negyedik osztályosokkal kiegészülve péntek este már a nagybörzsönyi plébánián zsongtak Pestszentimre fiataljai. Együtt étkeztünk, együtt imádkoztunk, kirándultunk és játszottunk, ahogyan mindig. Azt, hogy mi következik soron azt rutinosabb táborozóink gondolkodás nélkül tudják, hiszen többnyire ugyanazt a sablont követjük már sok éve. Kisebb változtatásokkal, újításokkal mindig próbálkozunk, aztán van, ami sikeres, és

megtartjuk, van, ami pedig egyszerűen nem talál célba. Most azt tudom mondani, hogy minden, amit elterveztünk erre a hétvégére, az célba talált, sőt. Olyan áldott együttlét volt ez, ami örömteli, megújító, és motiváló élményekkel gazdagított, részemről jó ideje nem volt ilyen hétvégénk. Hálás vagyok érte. A szervezés akkor válik örömtelivé amikor az aggodalmakat felváltja a megnyugvás, mert tudom, mindenki, aki segít, a legjobb tudását adja bele, és az pont annyi, amennyi kell, mert ami még esetleg hiányzik, azt a Főszervező, az Úr intézi. (Boda Gabi)

Alsó minitábor

Mindenki várta a minitábort, hogy együtt lehessünk és játszassunk. Miután megérkeztünk és berendezkedtünk, Gábor atya megtartotta a misét. Utána lefekvésig sok-sok játékot játszottunk. Másnap elmentünk kirándulni, és amikor pihenőt tartottunk még akkor is játszottunk japán focit a gyerekvigyázókkal együtt. A szállásunkon elkészítettük a Jó Pásztor bárányait, amiket Gábor atya megáldott a misén. A gyerekvigyázók gondoskodtak rólunk és jó volt együtt lenni a többi gyerekkel! (A. Júlia)

Alig vártam, hogy elmehessek idén is a plébániai minitáborba. Húgomat, Csengét is elvittem, aki idén volt először. Minden reggel Domi keltett minket zenével és saját szöveggel. Nekem, Csengének és Kingának a kötélhíd tetszett a legjobban. Cili megtanított minket arra, hogy hogyan kell pitypangból koszorút, karkötőt és gyűrűt fogni. Nagyon sok jó élménnyel tértünk haza a szüleinkhez. Köszönöm, hogy ott lehettünk! (Hős Sára)

Azért mentem a táborba, hogy többet megtudjak Jézusról, és persze a barátaimmal bandázhassak. Azt gondoltam biztosan jól fogjuk magunkat érezni. Az tetszett a legjobban, amikor a szabadidőben együtt játszottunk. Mindegyik program jó volt, a kirándulás is, bár mondjuk, amikor aludva kellett reggeli tornázni az nem annyira.... Legközelebb is szívesen megyek majd, ilyen élményt nem hagynék ki. (B.P.)

Azért mentem el a táborba hogy focizhassak mindenkivel és jól érezzem magam. Barátaim a hittanról és az iskolából voltak ott, velük buliztam. Az étel is nagyon finom volt. Legjobban az tetszett, amikor megszűrt a csalán, mert ott már soha többé nem fog fájni.

Mindegyik program jó volt, de a legeslegjobb mégis az volt, hogy teljesen egyedül össze tudtam pakolni (csak egy picikét segített a testvérem a hálósákokat gyömöszölni). A közös imádkozást tanultam meg. A legaranyosabbak Gabi és Gábor atya voltak a felnőttek közül, de mindegyik kedves volt. Máskor is menni fogok. (B.G.)

Szent József műhelye

Milyen lehetett az a hely ahol Jézus élete nagy részét töltötte, 30 éves koráig apja műhelyében először csak segédkezett aztán már valószínűleg önállóan dolgozott. Ki tanított kit, József Jézust vagy Jézus Józsefet?

Közben emberekkel és élet-helyzetekkel találkozott, tetőt ácsolt, ajtót készített, bölcsőt vagy éppen koporsót faragott. Így teltek napjai és miközben egy-egy ember megrendelésén dolgozott, végiggondolta annak élet-helyzetét, belefaragta szeretetét a fába. Együtt dolgozott apa és fia, József az ács és Jézus. Ebben a műhelyben vált Jézus azzá ami, itt érték össze benne a gondolatok, amiről később tanítani kezdett.

Jézus élete e szakaszának szeretnénk emléket állítani azzal a kezdeményezéssel, hogy megpróbálunk újtára indítani egy olyan közösségi alkalmat, ahol plébániánk férfi tagjai kortól és családi állapottól függetlenül együtt tölthetnek egy kis időt munkával és beszélgetéssel.

Úgy tervezzük, hogy egy ajándékba szánt bölcső fog ebben a rögtönzött műhelyben elkészülni, amit majd az evangélium egy-egy szakaszával díszítünk. Az első darab már majdnem kész van, a kezdeti nehézségek után nagyon jól belejöttünk a munkába. Mindenki vállalt valamit, az egyik az anyagot adta, másvalaki kiszabta, volt, aki a szervezési tapasztalatával segített, mások csiszoltak és lakkoztak. Tanítómesterünk Tirk Antal, aki nem tagja közösségünknek, de szívesen segít abban, hogy megtanuljuk ezt a mesterséget. A csapathoz lehet még csatlakozni, minden férfit várunk szeretettel! (Németh Tibor-Krizsán Juli)

Első gyónás

Április 19-én vasárnap délután 23 hittanos végezte el első szentgyónását templomunkban. Szavakkal kevésbé lehet kifejezni, milyen mély élmény ez minden évben számomra. Idén szülői oldaláról is átélhettem ennek szépségét, hisz Adél lányom is a csapatban volt.

Gábor és Károly atya hatalmas türelemmel és szeretettel fogadta őket a gyóntatószékben.

Álljon hát itt néhány gyerekek által szerzett impulzus arról a délutánról:

„Elővettem a cetlit... MINDENT elmondhattam, ez nagy élmény volt.” (Jenő)

„Legjobb a fehér ruha felvétele volt, majd mikor meggyújtottuk a mécsest és felraktuk a táblára a bárányunkat.” (Pálma)

„Az elején nagyon izgultam, de aztán jó volt megkönnyebbülni. Éreztem, hogy jó dolog ez a gyónás.” (Lola)

„Elégettük a bűncédulákat, ez volt a legjobb. Durva volt elmondani a rosszaságaim.” (Peti)

„Megnyugtató volt, mikor Károly atya arról beszélgetett velem, hogy mi volt a legjobb a mai napomban.” (Sára)

„Örültem, hogy Gábor atya annyit segített.” (Norbi)

„Károly atya annyira kedvesen beszélt, hogy nem is voltam ideges.” (Balázs)

„Remegett a kezem benn, be voltam rekedve, annyira féltem, hogy elmegy a hangom. Jó volt, mikor felvettük a fehér ruhát és Gábor atya megjegyezte: De szép tiszták lettetek!” (Adél)

Új kántorunk: Kovács Krisztián

A húsvéti három nap alatt már új kántorunk szolgált, aki fokozatosan veszi át a feladatokat Himberger Judittól. A liturgiában csak az énekhangját hallottuk, most szóban is bemutatkozik lapunknak.

KK: A hitet és félig-meddig a zenét is a családomtól kaptam. Nálunk mindenki komolyan veszi a hitét, én is jártam már kisgyerekkorom óta ministrálni. A főplébánián voltam elsőáldozó. Zenélni viszont nem tudott senki a családban, de volt egy pianínónk. Ehhez ültem le 4-5 éves koromban, aztán felvettek a zeneiskolába, ahol művészeti alapvizsgát tettem zongorából. Később jártam kántorképzőbe is, de a legtöbbet Kiss Zsuzsannától tanultam, aki az orgonatanárom volt.

ÖHL: Nagyon fiatal vagy, csak pár éve érettségiztél. Mindig orgonista szerettél volna lenni?

KK: Nem, hosszú ideig építésznek készültem. A nagyapám is az volt. Aztán mégis a kántorkodás mellett döntöttem, mert az aktívabb, közösségi foglalkozás. A mai építész a számítógép előtt

görnyed, és ez nem az a szép munka, amit hajdan a nagyapám végzett, és amit annyira csodáltam. Idén fogok felvételizni a Zeneakadémiára orgona-egyházzene szakra, remélem, fel is vesznek.

ÖHL: Az építészet és a zene nem állnak messze egymástól! Kántorként melyik egyházzenei dallamvilág áll hozzád legközelebb?

KK: A gregorián, ez az egyház ősi zenéje. De szeretem a hagyományos népénekeket is.

ÖHL: Vasárnap délelőttöként most még egy református gyülekezetben kántorkodsz. Milyen érzés közreműködni egy protestáns istentiszteleten?

KK: Nagyon kedves a közösség, most épül a templomuk, de a protestáns istentisztelet nekem kicsit unalmas, hiányzik belőle az ünnepélyesség. A katolikus liturgiában nagyon szeretem ezeket a szertartásokat, a tömjénezést, a gyertyafényt, ahogy megszólal az orgona, a katolikus liturgia soha nem tud unalmas lenni. Szeretem, amikor sok család van együtt a misén, engem is így vittek már kisgyerekként magukkal a szüleim.

ÖHL: Sokfelé jártál, sokfelé orgonáltál már, milyennek látsz bennünket?

KK: Nem gondoltam volna, hogy ekkora élet van Imrén, ilyen sokan járnak templomba. A közösség tagjai nagyon befogadóak, támogatóak. Vannak, akik sokat vállalnak, sokat munkálkodnak, de minden egyes ember hozzátesz valamit a közösséghez. Örülök, hogy itt lehetek.

Új irodavezetőnk: Simó Júlia

Néhány hete új gazdája van az irodának és az adminisztrációnak is, Simó Júlia, akit aligha kell bemutatni, hiszen annak ellenére ismeri mindenki, hogy csak néhány éve költözött családjával Pestszentimrére.

ÖHL: Erdélyből indultál, hogyan kerültél éppen ebbe a városrészbe?

SJ: Teljesen véletlenül. Kispesten laktunk albérletben, és a Szent Lőrinc iskola közelében szeretünk volna venni egy házat, mert az volt a tervünk, hogy a gyerekeink oda járjanak majd iskolába. De nem sikerült, és amikor tovább kerestünk, itt találtuk meg azt a helyet, ahol a gyerekek is azonnal otthon érezték magukat. Egész életemben irigyeltem azokat, akik a templom mellett laktak, és hallották a templom harangját, és most én is ilyen szerencsés lettem. Reggel, amikor indulunk az iskolába, mindig megállunk egy pillanatra a templom előtt a gyerekekkel, és köszönünk, elmondunk egy imát.

ÖHL: Amikor Gábor atya kihirdette, hogy irodistát keres, azonnal jelentkezted.

SJ: Igen, amikor meghallottam a hirdetést, meglöktem a könyökömmel a férjemet: „Laci, ezt nekem hirdeti az atya!” És másnap már itt ültem az irodában. A gyerekek születése előtt is irodista voltam, de az egy kereskedelmi cég volt. A legboldogabb talán az édesanyám volt, rögtön felhívtam: „Anyukám, dolgozom!” „Hol?”-kérdezte. „A plébánián.” Többet nem is kellett neki mondanom. Nagyon beteg volt az utóbbi időben, nehéz kezeléseket kapott, de most már gyógyul, és biztos vagyok benne, hogy ebben a

gyógyulásban nagy szerepe van annak, hogy a lánya egy plébániára került dolgozni. Nagyon boldog lett ettől. Nálunk Erdélyben a pap ül az irodában, és amikor kicsi voltam, mindig azt gondoltam: milyen áldás neki abba a nagy könyvbe írkalni. És már én is írhattam a nagy könyvbe.

ÖHL: Az irodába betérők többsége temetést kérő gyászoló. Nehéz lehet a sok szomorúsággal szembesülni nap mint nap.

SJ: Igen, a legtöbben fájó szívvel, sírva jönnek. De mindenkivel el tudok beszélgetni. Annyira szeretem ezt csinálni, szeretem azokat, akik ide bejönnek. És vannak, akik többször is meglátogatnak. A múltkor is jött egy kedves asszony, megkérdeztem tőle, miért nem ismerkedik meg azokkal, akikkel együtt jár templomba. Nem meri megszólítani őket. Ez nagyon furcsa nekem, miért van az, hogy itt az emberek nem mernek ismerkedni? Látom, ahogy a szomszédok beszélgetni szoktak a kapuban, de soha nem mennek be egymáshoz. Miért? Ez nálunk egész másképp van. Reggel megetetik az állatokat, aztán van egy fél óra, amikor a szomszédok bemennek egymáshoz, leülnek, beszélgetnek. Minden nap. És ha valami probléma van, mindenki segít. Amikor ide költöztünk, rögtön behívtam a szomszédunkat, ő meg azt mondta, hogy még soha életében nem járt abban a házban, pedig már régen itt lakik. Mindenkinek azt tanácsolom, hogy beszélgessenek egymással.

ÖHL: Árad belőled a nyugalom és az a derű, amiről a leginkább fel lehet ismerni a hívő embereket.

SJ: Az életünk el van döntve fent, csak tudni kell menni az úton.

Historia domus

Csorba Imre, az újjáépítő

60 évvel ezelőtt helyezték ide, 43 évig szolgálta az imrei híveket.

Most, hogy ismét megújul a pestszentimrei plébánia-templom, gondoljunk vissza

arra az emberre, aki komoly politikai „ellenszélben” befejezte a szinte épp hogy elkezdett újjáépítését az 1944-ben felrobbantott templomnak.

Éppen 60 éve, 1955-ben került Pestszentimrre Kisperstről. Nagy feladat várt rá, hisz a romtemplom felépítése mellett békességet kellett teremtenie az akkori hatalom és az egyházközség között. Ez a megbékülési pont akkor következett be, amikor a plébános úr a felcsíptetett reverendájában a Nagykovácsi úti fatelepről biciklivel, vállán gerendával kerekedett a templomhoz, hogy ne álljon meg a munka. Ennek híre pillanatok alatt végigfutott Imrén, megalapozva Csorba Imre tiszteletét a döntően kétkezi munkás lakosság körében is. Ezek után sokan figyelték a torony tetején, vagy a falak ormán azt a szemüveges, magas plébánost, aki onnan irányította a munkát. Szerényen csak annyit mondott erről: nem voltam szédülős, bár az egyik rossz lépésennél „szükség volt” a Jó Isten segédelmére. Példamutatásával és a hívek segítségével sikerült tető alá hoznia a templomot. 1968. január 18.-án – szerény belső

berendezéssel, külső vakolás nélkül – tartotta az újraavató misét az új falak között.

A Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia történetének leghosszabb ideig szolgáló lelkésze itt tartotta ezüst, arany és gyémántmiséjét. 1976-ig aktív plébános, püspöki tanácsosként szolgálta az egyházat, majd mint nyugdíjas, meghatározó személyisége volt a helyi hitéletnek. Részt vállalt az egyházon kívüli közösségi életben is, bátran lehetett hozzá fordulni, amiben tudott segített. Felkarolta például a helytörténeti kutatást, sok adattal, információval egészítette ki az imrei egyház történetét. 1992-ben az avatőünnepségen rövid beszédben üdvözölte a „II. Világháború Pestszentimrei Áldozatai Emlékművét”, az ő áldásával hullott le a lepel.

1994-ben a pestszentimrei lakosok javaslata alapján Pestszentimréért Díj kitüntetésben részesült.

1998-ban, 87 évesen még misézett az imrei templomban, de december 27-én egy égi plébánia fogadta be.

E sorok írója meghatottan emlékezik arra, hogy Imre atya a legértékesebb könyvét neki ajándékozta. A Széchényi könyvtárnak sincs belőle példánya, egyetlen közgyűjtemény sem rendelkezik ezzel a könyvvel, csak ez az egy létezik Magyarországon és a világon.

Csendben tisztelegjünk az előtt az ember előtt, aki 6 évtizeddel ezelőtt került az imrei katolikus egyházközség élére és új hajlékot épített az Istennek akkor, amikor ez a csodával volt határos.

Budapest – Pestszentimre, 2015. április 13. Pándy Tamás helytörténész

A házasság művészete

A házasság művészete címmel hétvégén lelki napot tartottunk plébániánkon házaspárok számára. Fülöp Csilla és Dani illetve mi is részt vettünk tavaly ugyanezen a rendezvényen egy másik közösségben. Mivel mindannyiunknak nagyon tetszett, igazi megújulást éltünk meg, ezért gondoltunk, jó lenne nálunk is ezt az alkalmat megszervezni.

A tanácssterem méretei miatt csak 12 párt tudtunk meghívni, hála Istennek többen is jöttek volna. A program péntek este 2 órát illetve az egész szombatot vette igénybe. Nagy öröm volt nézni, ahogy a párokat a Szentlélek vezeti. Úgy gondoljuk, nagyon jó alkalom volt ez, hogy a minőségi időt megéljük, hisz a házaspároknak lehetőségük volt kettesben a videón vetített tanításokat, tanúságtételeket megvitatni, kérdéseket megbeszélni. Segítségünkre voltak gyerekvagyázók, akik nagy készséggel és hozzáértéssel vigyáztak a gyerekekre: Csernyus Kata, Surányi Panka és Luca, Szarvas Janka és Klára, illetve Major Kati. Szolgálatukat és Betnek a finom sütitket ezúton is még egyszer köszönjük!

A pozitív visszajelzések arra biztatnak minket, hogy ősszel újra megrendezzük ezt a valóban nem szokványos házasság alkalmat. (Katona Erzsébet és Józsi, Fülöp Csilla és Dani)

A házasság művészete program, úgy érzem, teljesen átformálta a házasságunkat. Elsősorban talán azért, mert végre volt időnk beszélgetni egymással kettesben, kicsit más szövegben nézni a házasságunkat, mint a mindennapi rohanásban. Most újra úgy tudok tekinteni a férjemre, ahogy az

esküvőnk napján, megerősödött bennem az a bizonyosság, hogy közel tíz évvel ezelőtt jó döntést hoztam, és ma sem választanék mást. Házasságban élni nem könnyű, hiszen emberek vagyunk, és hibázunk. A lényeg az, hogy feltétel nélkül tudjuk szeretni a társunkat, még ha ő (ember módra) meg is botlik néha.

Köszönjük a szervezőknek az esemény lebonyolítását, és külön köszönet a lányoknak, akik gyermekeinkről gondoskodtak, amíg mi házasságunkat ápolgattuk! (Kósa Kata)

Tartalmas, szép, profi szervezés. Elgondolkodtató – néha humoros – kisfilmek a Biblia alapján. Hogyan tovább a közös úton? Hogyan erősödhet meg kapcsolatod házastársaddal? Mit mond a Szentlélek? Mi a cél? Minderre választ kaphat minden házaspár, aki elfogadja a meghívást! Nekünk jót tett! Köszönet érte! (Edit&Géza)

Klassz volt, köszönjük. Minden rendben volt, a tartalma is és a szervezés is. (Edina)

Rég adódott ilyen alkalom, ahol kettesben lehetünk. Nagyon jót tett nekünk. A gyerekvagyázás is profi volt, köszönjük a hétvégét. (Kata)

Köszönjük a szervezőknek, hogy ránk áldozták a hétvégét, nagyon jó volt. Sikerült kiszakadnunk a minden napokból és kettőnkre figyelni. Mivel elég intenzív, amit hallottunk és nem volt időnk mindent átbeszélni, otthon folytatjuk. (Betti)

Meghallgatott ima

Édesanyám érdekében Szent Ritához intézett meghallgatott imáim történetét szeretném megosztani veletek.

Az egész történet tavaly ősszel kezdődött. Édesanyám egyik reggel rosszul lett és be kellett vinni a sürgősségre, ahol megállapították, hogy a nyáron átállított és újonnan felírt gyógyszerek nem megfelelőek számára. Módosítottak a gyógyszerelésén és folyamatos kontrollra való visszajárás mellett haza engedték. Otthon azonban jóformán egész nap csak ült, vagy feküdt, annyira gyenge volt. Természetesen én folyamatosan imádkoztam az Úrhoz gyógyulásáért. A szervezete nagyon nehezen reagált az új gyógyszerelésre. Egy idő múlva már a Szűzanyát is kérleltem imáimmal, hogy járjon közben gyógyulásáért. Mellettem, illetve sokszor velem együtt az Assisi Szent Ferenc imacsoport is folyamatosan imádkozott érte. A rengeteg elmondott ima ellenére az eredményei nem igazán javultak, sőt... újabb rosszullétek következtek, melyek után lassanként már lehetetlennek éreztem a helyzetét. Ekkor jutott eszembe Szent Rita, a „lehetetlen ügyek” szentje. Ha valaki még tud segíteni gondoltam, az csak Ő lehet. Napi szinten el kezdtem imádkozni édesanyámért Szent Rita rózsakoszorúját. Litániát mondtam Szent Ritáról, valamint a Szent Rita ima-

füzetben található összes imát elmondtam érte mindennap, a hálaadó ima kivételével. Egy idő után az Assisi Szent Ferenc imacsoporton kívül már a karitászból is imádkozott érte néhány ember, továbbá miséket mondtam a gyógyulásáért. Úgy is mondhatnám, hogy folyamatosan ostromoltam az Urat, a Szűzanyát és Szent Ritát, hogy javuljon az édesanyám állapota és kb. 3 hónap elteltével a rengeteg ima meghallgatásra talált. Édesanyám egyre jobb állapotba került, ma már újra el tud járni misére, otthon is tevékenykedik és az orvosi eredményei is javultak. Amikor végre az orvos is megerősítette a tényt, hogy jobbak az eredményei végre el tudtam imádkozni Szent Ritához a hálaadó imádságot, amire már oly régen vágytam, valamint mondtam egy misét hálából a gyógyulásáért. Hiszem, hogy Szent Rita közbenjárása segített, mert miután elkezdtem hozzá is imádkozni, kezdett el Édesanyám állapota javulni. Itt szeretném megemlíteni, hogy május, Szent Rita hónapja, ne féljünk az ő segítségét, közbenjárását kérni, hisz soha nem tudhatjuk, hogy nem-e épp ő az, aki segíteni tud, nem ok nélkül kapta a lehetetlen ügyek szentje nevet. Imádkozzunk hozzá is és hirdessük jótéteményeit. Szeretném megköszönni továbbá azon testvérek imáit, akik imádkoztak Édesanyám gyógyulásáért. Ne féljünk imádkozni, az imának ereje van!

Végezetül az imádság Szent Ritához:

Szent Rita, Isten csodákkal tüntetett ki téged. Részesültél abban a ritka kegyelemben, hogy kétségbeejtő helyzetben különleges szószólónk és segítőnk vagy. Erős bizalommal térdelek előtted, könyörülő szeretetedet kérem, légy segítségemre mostani nagy szükségemben! Légy részvétellel irántam! Gyarló imámat vidd

Isten kegyelmének trónusa elé, és buzgó közbenjárásod által nyerj meghallgatást kérésemnek! Tekintsen mennyei Atyám Jézus kiontott drága Szent Vérére, irgalmas, Szentséges Szívére és nagy hitemre!

Szent Rita engedd, hogy buzgó imám meghallgatást nyerjen! Megígérem, hogy egész életemben hirdetem jószágodat. Ámen. (V)

Május a boldogságos Szűz Mária hónapja

A május hónap Szűz Máriával való összekapcsolása a XIII. századra vezethető vissza, amikor is X. Alfonz, Kasztília uralkodója májusban megkoronázta és énekelve magasztalta a Szent Szűz ábrázolásait, majd később Néri Szent Fülöp Rómában arra biztatta a fiatalokat, hogy minden Madonna képet virággal díszítsenek. A XIX. században szokássá vált, hogy a hívek minden május estéjén elvégzik a lorettói litániát a templomokban, mely nyomtatásban először 1558-ban jelent meg. A litánia jelenlegi formájában a Szűzanya megszólítása 48-szor történik meg (13 megszólítás Isten Szűz Anyját, 5 az erények hordozóját, 13 az ószövetségi előképekben megjövendölt Máriát, 5 az oltalmazót és 12 megszólítás a királynőt kéri, hogy „könyörögj érettünk!”). VIII. Orbán pápa 1886-ban rendelte el egyetemes használatát a templomokban. A lorettói litánia az Egyházakban eleven valóság, így a II. Vatikáni Zsinat után a Szűzanya újabb megszólításai születnek pl. Egyházunk Anyja! - Könyörögj érettünk! (forrás: Magyar Katolikus Lexikon)

Mária tiszteletére való tekintettel május hónapban minden hétköznapi délután 17 órától imádkozzuk a lorettói litániát, mely imádságra mindenkit szeretettel várunk. (Viki)

8 hetes Lélek szeminárium

Hárman vettünk részt a templomból egy 8 hetes lélek szemináriumon, melyre Katona István atya vezetésével került sor. A szemináriumon tanítások, majd azt követő kiscsoportos beszélgetések követték egymást. A kiscsoportokat 6-6 fő alkotta, valamint minden kiscsoport-hoz tartozott egy lelki vezető is. A kiscsoportok esetében különösen fontos volt az egymás szeretettel való elfogadása, mert ez adta meg a biztonságot, a nyitottságot egymás felé, itt Istenben testvérek voltunk, egymásban meg kellett látnunk az értéket, amit Isten belénk helyezett. Jézus azt akarja, hogy örömteli életet éljünk a világban, ne uralkodjon bennünk a félelem, a keserűség a harag. Nem volt könnyű megnyílni számunkra ismeretlen testvérek előtt, hisz lélekben mindenki sebzett, azonban Isten ismeri a múltunkat, jövőnket, akkor miért is aggódunk? Mivel sok bennünk a keserűség, csalódás, amire nincs orvosság, így ezt akarja bennünk meggyógyítani a Szentlélek. Hogy hogyan? Megéreztetni bennünk Isten szeretetét. A keresztény élet kulcsa a Szentlélek. A Szentlélek által válik bennünk öröme az ima, a Szentmise. Fontos megtanulni befelé figyelmet, megérezni a Szentlélek indítását. Mindenkiel ki kell engesztelődnünk,

ami a Szentlélek segítségével nélkül lehetetlen. A Szeminárium nem az értelemhez szól, hanem a szívhez. Új szívet akar bennünk létrehozni. Aki megtanul a Szentlélek vezetése által élni, nagy kincset talál, mert állandó lesz benne a béke, az öröm. Szent Pál apostol a római levélben írja – a Lélek tanúságot tesz bennünk, hogy Isten gyermekei vagyunk. Az egész életemet átadom Neked Jézus!

A hatodik szeminárium előtt életgyónást végeztünk és levelet írtunk Jézusnak, amiket az udvaron tűzben elégettünk, melynek füstje felszállt Hozzá – ami így egy önátadó levél lett Jézusnak. Utána elmondtuk a keresztségi fogadalmat, majd közösen a felajánló imát. A Lélek áradását Szentmisével kezdtük. Kaptunk sót (légy a föld sója), égő gyertyát (légy a világ világossága), végül a Szentírást (hirdesd az Evangéliumot). Azonban mindez még csak a kezdet. A Szentlélek által láthatjuk mi vár ránk, milyenné kell válni szeretet közösséget alkotva.

A Szeminárium fő mondanivalói az alábbiak voltak: Vakok voltunk, most látók; süketek voltunk, most hallók; eszméletlenek voltunk, most őrzők; szundikáló lelkünk volt, most aktív Lélek él bennünk.

Dicsőség Jézus Szent Lelkével ezért a 8 hétért. Imádságos szeretettel: Piroska, Marika és Pappné Erzsébet.

Végezetül pedig, hogy mit is jelentett Erzsébet számára a szemináriumon való részvétel:

A Szentlélek kiáradása által lelkileg feltöltődtem, érzékenyebbé váltam a bűnre és a jóra. Megerősítést kaptam hitben és abban, hogy eddig is helyesen követtem Jézus tanítását, de jövőben még tudatosabban szeretném rábízni az életemet az Úr Jézusra. Az Ő kezébe szeretném ajánlani minden vigasztalásomat, keserűségemet, az életem egész folyását és végét. Nyugodtabb lettem és megértőbb. Köszönöm a Jó Istennek, hogy részt vehettem ezen a szemináriumon. Készen állok az Úr szolgálatára.

SZENTMISÉK RENDJE

Vasárnap: 8, 10 és 18 órákor.

Hétköznap:

Hétfő: változó

Kedd, szerda, csütörtök, szombat: 7 órákor

Péntek: 18 órákor

Minden pénteken: 17 órákor imaóra és az esti mise után csendes szentségimádás 19 óráig.

Első csütörtökön: 17 órákor Jézus Szíve Család imaórája

Első vasárnapon: 17 órákor szentségimádás

Gyóntatás: A szentségimádások alatt.

Vasárnap a szentmisék előtt. Plébánossal való egyeztetéssel egyéb időben is.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és szerda: de. 9-11 óra

Kedd és péntek: du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni.

Keresztelési, bérmeztársági kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17-19., pestszentimre.plebana@gmail.com). *Felelős kiadó:* Lak Gábor plébános, *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter; *Honlap:* www.pestszentimre.plebana.hu